

Molnár Gábor

Mit is akarok mondani

Hiú húsba vasalt erőltetett gondolatok vagyok
Gyarló miegymás, nyafogás
Szavaim magamé, senkié
Kinek sírsz fölöttük, arra valóak, hogy tessenek
Nem érve megnemértve elismered
Szereted
Gonoszságom sebeket kacagva
Egyre malasztal teljesebb

Későre jár igazság ügyben utazni
Trillió morzsa Istenig

Szűz özveggy Én kerülget, földre dob
Fiatalság öreg messiás, vakon topog
Kísértés élet modernkori béklyó alatt roskad
Elhiszed?
Rajtól üdvözlésem
Most karnyújtásnyira vagyok kint és bent
Könnyek alapoznak új Embert

Későre jár megváltás ügyben sorban állni
Trillió morzsa mindahányunkig

hol már semmi nem csilingel

alá lóg, csüng fürtökben a rontás
rastogás, állkapocs kalapál
zabálnak a szentek is
fröcsög, légszünetben a trágya
kificamodtak, hányszor nevetett gyermekek
szívmeleget hirtelen
jelenült jövőért kaparjuk múltunk
percek, sercegő mutató

gyűlöletnyi pillantásokba bámulok, pislogva
tenyereitek összeszorítva, Istent foglyul ejtve
könyörgő suttogás, csilingelj már

tarló

(betakarítás után)

tarlót láttat
a madártávlatból rövidke élet
széthordták az ügyefogyott, szarkaszerű népek
otthon hunyorba bálázva számolgatják
az összelopott létet

na és

kerepel

*felöltözött a gyáva
igazságtól kerepel gúnyája
prüszköl a lucsok mi rátapadt
honnan jött szó? törként szívbe kap*

*lég vágózó lökésén
tekintet gyepelőt ránt
csend zavarban
árnyak és távolság*

*sziszeg valamit
majd hangosabb gúnyában
kacagva felejthet
összerogy*

*még lükteti vérét
hogyan éljen
sértett bűnösként, tollpáncélban
Istenhez magára gondol*

*mankókról lehullva
szárad az önzés bolondja
későn korán
betűk zakatolnak lapra*

*fogai kezében
kirúgta őket
nincs mit rágni
odvasság üregével*